

ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ,

ἢ ὁ Ἄγγλος Ἐμπόρος καὶ ἡ Ἀγρία Ἀμερικανή.

Ο ΚΥΡΙΟΣ Θωμᾶς Ἴγκλος, γέννημα τοῦ Λονδίνου, καὶ τὴν ἡλικίαν εἰκοσαετῆς, ἀνεχώρησεν ἐπὶ τοῦ πλοίου Ἀχιλλεύς διὰ τὰς Ἀντικὰς Ἰνδίας, τὴν 16ην Ἰουνίου, 1647, με σκοπὸν ν' αὐξήσῃ διὰ τοῦ ἐμπορίου τὴν οὐσίαν του. Δεσπόμενος αὐτοῦ πάθος ἦτον ἡ φιλοχρηματία· πρόσωπον δὲ εἶχε κατὰ πάντα εὐάρεστον, κοκκίνην ὀφθαλμῶν ὄψιν, ἰσχυρὰ μέλη, καὶ ὠραία ξανθὰ μαλλία ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ κυμαινόμενα.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου ἐπίασεν ὁ Ἀχιλλεύς εἰς αἰγιαλὸν τινὰ τῆς Ἀμερικῆς, ἃ ὁ νέος μας τυχοδιώκτης ἐκβῆκε μετὰ πολλῶν ἄλλων εἰς τὴν ξηρὰν, διὰ νὰ εὗρωσι ζωοτροφίας· ἀλλ' ἀστοχάστως προχωρήσαντες οἱ Ἄγγλοι ὑπέρημακρον ἐκ τοῦ παραθαλασίου, ἐπερικυκλώθησαν ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, καὶ ἐθανατώθησαν οἱ πλείοτεροι. Ὁ κύριος Ἴγκλος ἐσώθη ὁμοῦ με ἄλλες, φυγῶν εἰς δάσος τι.

Ἐνῶ δ' ἔκειτο ἀποσταμένος καὶ δυσπνοῶν ἐπὶ τινος λοφιδίου, ὤρησεν ἕξαφρα πρὸς αὐτὸν ἀγρία τις Ἀμερικανὴ κόρη. Μετὰ τὴν πρώτην ἐκπληξιν, ἐφάνησαν καὶ οἱ δύο ἀμοιβαίως εὐηρεζήμενοι. Τὸν μὲν Εὐρωπαῖον ἐροῦντες ἀκρωαί φυσικαὶ χάριτες τῆς Ἀμερικανῆς· ἡ δ' Ἀμερικανὴ ἐκυριεύθη ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν, ὄψιν, ἃ μορφὴν τοῦ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καλυμμένου Εὐρωπαίου. Αἰβοῦσα συμπάθειαν, καὶ εἰς μέριμναν ἐμβάσα ὑπὲρ αὐτοῦ, τὸν ἔφερεν εἰς σπῆλαιόν τι ἀφανές, ὅπου ἠδύνατο ἀκινδύνως νὰ διατριβῇ. Ἐδῶ τοῦ ἠτοίμασε μετὰ προθυμίας δεῖπνον ἀπὸ καρπῶν νοστιμιωτάτης· ἔπειτα, τὸν ὠδήγησεν εἰς ρυάκιόν τι νὰ σβέσῃ τὴν δίψαν του.

Ἦτο δὲ ἡ κόρη αὕτη, ὡς φαίνεται, ὑποκειμενον ἐπίσημον, ἐπειδὴ καθημέραν ἤροχετο με νέους καλλωπισμούς, τὰς πλέον ὠραίας κογχύλας, αὐλοὺς, ἃ σφαίρια. Τὸν ἔφερε δὲ καὶ πλεῖστα λάφυρα, τὰ ὅποια τὴν εἶχαν φιλοδωρήσειν οἱ λοιποὶ αὐτῆς ἑρασταί, εἰς τρόπον ὥστε τὸ σπῆλαιον αὐτοῦ κατεστολίσθη με δλα τὰ κηλιδωτὰ δέματα καὶ τὰ περισσότερα πολυποίκιλα πτερά τοῦ νέου κόσμου. Διὰ νὰ κάμῃ τὴν φυλάκωσιν αὐτοῦ ὑποφερτὴν, τὸν ὠδηγοῦσε, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἢ με τὴν βοήθειαν τοῦ σεληνιακοῦ φωτός, εἰς ἀσύχραστα δάση καὶ μοναξίας, καὶ τὸν ἔδειχνε πού νὰ πλαγιάσῃ ἀσφαλῶς, καὶ νὰ κοιμᾶται ἀναμέσον τοῦ φλοίσβου ὑδάτων καὶ τῆς μελωδίας ἀηδόνων. Τοιουτοτρόπως ἐδιασκέδαζαν ὁμοῦ τὸν καιρὸν, ἕως οὗ εἶχαν μάθειν γλῶσσαν ἰδίαν των, με τὴν ὁποίαν ἐκοινοποίησεν ὁ ταξειδιώτης εἰς τὴν Ἀμερικανὴν, πόσον ἠθέλει

εἶσθαι εὐδαίμων νὰ τὴν ἔχῃ εἰς τὴν πατρίδα τῆς, νὰ τὴν ἐνδύνη μεταξωτὰ ὡς τὸ ἐσωκάρδιόν του, καὶ νὰ τὴν περιφέρῃ εἰς οἰκίας ὑπὸ ἀλόγων συρομένας, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἐνόχλησιν ἀπὸ ἀνέμους ἢ κακοκαιρίαν. Τούτων ὄλων τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ὑπεσχέθη, χωρὶς τοὺς φόβους καὶ τρόμους, με τοὺς ὁποίους ἐκεῖ ἐβασανίζοντο. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔζησαν διαφόρους μῆνας εἰς τὴν τρυφερὰν ταύτην ἀγάπην, ἡ Ἰατρικὴ, διδαγμένη ἀπὸ τὸν Θωμᾶν, ἀνεκάλυπεν ἐγγὺς τοῦ παραλίῃ πλοίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔκαμε σύσσημον· τὴν νύκτα δὲ, μετὰ χαρᾶς ἃ ἄκρας εὐχαριστήσεως, τὸν ἐσυνώδευσεν εἰς Ἀγγλικὸν πλοῖον, κατευθυνόμενον εἰς τὴν Βάρβαδον, νῆσον τῶν Ἀντικῶν Ἰνδιῶν.

Εἰς βραχυλογία, ἀφοῦ τὸ πλοῖον ἔφθασεν εἰς τὸν λιμένα, καὶ συνηθροίσθησαν οἱ ἔμποροι ν' ἀγοράσωσιν Ἰνδοὺς καὶ Ἀφρικανοὺς δούλους, ἤρχισε καὶ ὁ κύριος Θωμᾶς Ἴγκλος σπουδαίως νὰ σκέπτεται περὶ τοῦ καιροῦ τὸν ὁποῖον εἶχε χάσειν, καὶ νὰ λογαριάσῃ πόσον τόκον τοῦ ἀργυρίου του εἶχε ζημιωθῆν εἰς τὸ διάστημα τῆς με τὴν Ἰατρικὴν διατριβῆς τῆς. Τόσον δὲ βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ὁ λογισμὸς οὗτος, ὥστε ὁ λιτός καὶ οἰκονομικὸς μας ἔμπορος ἀπεφάσισε, τέλος, νὰ πωλήσῃ τὴν Ἰατρικὴν· μολονότι ἡ ταλαίπωρος κόρη, διὰ νὰ κινήσῃ αὐτὸν νὰ συλλυπηθῇ τὴν κατάστασίν τῆς, τὸν εἰδοποίησεν ὅτι εἶναι ἐγκνὸς ἀπ' αὐτοῦ· πλὴν τὸ νέον τοῦτο μετεχειρίσθη μόνον, διὰ νὰ ἀναιβάσῃ τῆς εὐεργετιδὸς τῆς τὴν τιμὴν.—Τόσον ἦτο χαμερπῆς τοῦ κυρίου Θωμᾶ Ἴγκλου ἡ ἀχαριστία!

Η ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΝΟΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ ΒΛΑΒΗ.—Μεγάλη προσφύλαξις ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν εἶναι τῶν Γραφῶν ἢ ἀνάγνωσις· μέγας κοημὸς ἢ λάκκος βαθύς, τῶν Γραφῶν ἢ ἀγνοία· μεγάλη προδοσία σωτηρίας τὸ νὰ μὴ γνωρίζωμεν τίποτε ἀπὸ τοὺς θεῖους νόμους. Τοῦτο ἐγέννησε καὶ τὰς αἰρέσεις· τοῦτο εἰσῆγαγε καὶ τὸν διεφθαρμένον βίον· τοῦτο ἔκαμε τὰ ἄνω κάτω. Διότι ἀδύνατον, ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ ὠφεληταί τις, καταγινόμενος συχνά εἰς προσεκτικὴν ἀνάγνωσιν.—ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

ΚΩΦΟΝ τι ἢ ἄλλαν μειράκιον εἰς τὴν σχολὴν τῶν Παρισίων ἐφανέρωσε τὴν περὶ τῆς αἰωνιότητος τοῦ Θεοῦ ἰδέαν του κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον· Ἔϊναι διάρκεια, χωρὶς ἀρχὴν ἢ τέλος· ὕπαρξις, χωρὶς ὄρια ἢ μέτρον· παρὸν, χωρὶς παρελθὸν ἢ μέλλον· ἢ αἰωνιότης αὐτοῦ εἶναι νεότης χωρὶς νηπιότητα ἢ γῆρας· ζωὴ, χωρὶς γέννησιν ἢ θάνατον· σήμερον, χωρὶς χθὲς ἢ αὔριον.